

خدا رحمت کند مرحوم آیتی، دوست عزیزمان را، در کتاب بررسی تاریخ عاشورا روی نکته ای خیلی تکیه کرده است. تعبیر ایشان این است، می گوید: «رنگ خون از نظر اریخی ثابت ترین رنگ هاست. در تاریخ و در مسائل تاریخی آن رنگی که هرگز محو نمی شود رنگ قرمز است، رنگ خون است و حسین بن علی (ع) تعمداً داشت که تاریخ خودش را با این رنگ ثابت و زایل نشدنی بنویسد، پیام خود را با خون خویش نوشت».

امام حسین (ع) پیام خود را نه روی سنگی نوشت و نه حجاری کرد. آنچه او گفت، در هوای لرزان و در گوش افراد طنین انداخت اما در دل ها ثبت شد به طوری که از دل ها گرفتنی نیست. و خودش کاملاً به این حقیقت آگاه بود؛ آینده را درست می دید که بعد از این، حسین کشته شدنی نیست و هرگز کشته نخواهد شد. آیا این ها می تواند تصادف باشد؟

منبع: حماسه ی حسینی، ج اول، متفکر شهید استاد مرتضی مطهری